

Arrest

nr. 166 239 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 157 674 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 4 december 2015 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 15 december 2015 op basis van artikel 39/82, § 6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. KUIJL, die loco advocaten S. BUYSSE en K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 16 februari 2006 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 17 februari 2006 onder een andere naam asiel aan. Op 24 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 januari 2007 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 1427 van 30 augustus 2007 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 16 november 2007 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 27 oktober 2008 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 3 september 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 6 november 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 21 april 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.5. Op 15 september 2010 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 12 januari 2011 onontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 9 maart 2011 ongegrond bevonden.

1.6. Op 28 april 2011 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 17 mei 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 26 mei 2011 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Op 31 mei 2011 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 15 september 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.9. Op 24 oktober 2011 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 28 maart 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 29 maart 2013 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.10. Op 5 maart 2012 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.10.1. Op 29 mei 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 17 juli 2012 ingetrokken.

1.10.2. Op 24 juli 2012 wordt de aanvraag bedoeld in punt 1.10. opnieuw onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 26 november 2012 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 94 142 van 20 december 2012 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.10.3. Op 14 juli 2014 wordt de aanvraag bedoeld in punt 1.10. opnieuw onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 8 september 2014 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 154 016 van 7 oktober 2015 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.10.4. Op 24 september 2014 wordt de aanvraag bedoeld in punt 1.10. opnieuw onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 17 november 2014 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 136 276 van 15 januari 2015 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.10.5. Op 20 november 2014 wordt de aanvraag bedoeld in punt 1.10. opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 157 196 van 27 november 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.11. Op 2 augustus 2013 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 december 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 16 december 2013 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

1.13. Op 1 december 2015 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw die verklaart te heten

“(…)

In voorkomend geval: ALIAS: M. L. (…)

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de nodige documenten die vereist zijn er om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/ of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27:

X Krachtens artikel 27,§1 van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd. X Krachtens artikel 27, §3 van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

X artikel 74/14§3,4° de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend of aangetekend werden verstuurd op 26.11.2007,26.05.2011 en 04.04.2013

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING

Met toepassing van artikel 7, tweede lid van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar zal afgeleverd worden

Betrokkene heeft op 17.02.2006 als M. L. (...) geboren te Baku op 05.10.1960 en van nationaliteit Azerbeidzjan een asielaanvraag. Op 24.03.2006 betekende betrokkene een beslissing weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 5 dagen (bijlage 26bis) Op 02.06.2006 besliste het CGVS dat een verder onderzoek van betrokkenes asielmotieven noodzakelijk was. Deze beslissing werd op 06.06.2006 aangetekend aan betrokkene verstuurd. Op 22.01.2007 nam het CGVS betreffende de asielaanvraag van betrokkene een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkenes schorsende beroep tegen de beslissing van het CGVS werd op 30.08.2007 definitief door de RVV afgesloten met een negatieve beslissing. Hierop volgend werd op 26.11.2007 aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 15 dagen (bijlage 13qq) betekend.

Betrokkene heeft als M. L. (...) geboren te Baku op 05.10.1960 en van nationaliteit Azerbeidzjan op 27.08.2008 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 03.09.2009. Deze beslissing is op 1.12.2015 aan betrokkene betekend. Op 20.09.2010 diende betrokkene als M. Y. (...), geboren te Armenië op 05.10.1959, nationaliteit Armenië (identiteit volgens paspoort) een tweede regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter. Deze regularisatieaanvraag werd op 09.03.2011 ongegrond bevonden door de DVZ. Deze beslissing werd op 16.03.2011 aan betrokkene betekend. Vervolgens vroeg betrokkene op 28.04.2011 voor de derde maal medische regularisatie aan. Deze regularisatieaanvraag werd op 17.05.2011 onontvankelijk verklaard en op 25.05.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13) dat op 26.05.2011 aan betrokkene werd betekend. Op 05.03.2012 diende betrokkene voor de vierde maal een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter. Op 20.11.2014 verklaarde de DVZ deze aanvraag onontvankelijk. Deze onontvankelijkheidsbeslissing werd op 01.12.2014 aan betrokkene betekend. De asielaanvraag, alsook de verschillende aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft op 13.11.2009 als M. Y. (...), geboren te Armenië op 05.10.1959, nationaliteit Armenië (identiteit volgens paspoort) een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 21.04.2011. Deze beslissing is op 02.05.2011 aan betrokkene betekend. Op 31.05.2011 diende betrokkene voor de tweede maal een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis in. Deze regularisatieaanvraag werd op 15.09.2011 door de DVZ onontvankelijk verklaard en op 28.09.2011 aan betrokkene betekend. Vervolgens diende betrokkene op 26.10.2011 een derde regularisatieaanvraag 9bis in. Ook deze derde humanitaire regularisatieaanvraag werd onontvankelijk verklaard en betekend aan betrokkene op 04.04.2013 met een bevel om uiterlijk op 04.05.2015 het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende op 05.08.2013 voor de vierde maal een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis in. De DVZ verklaarde op 16.12.2013 deze regularisatieaanvraag onontvankelijk. Deze beslissing werd op 24.12.2013 aan betrokkene betekend.

De tegen de onontvankelijkheidsbeslissingen van 20.11.2014 en van 16.12.2013 ingediende beroepen hebben geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd belet betrokkene niet aar verdediging in hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene werd door de gemeente Tongeren geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de

Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd door de politie van Tongeren gevraagd waar betrokkene man S. V. (...) en (meerderjarige) dochter S. H. (...) op dat moment was. Uit het administratief dossier blijkt dat er geen enkele medewerking werd getoond. De politie van Tongeren heeft meermaals getracht telefonisch contact met betrokkene man en dochter te verkrijgen. Zelfs berichten in de voicemail van haar man en dochter werden door de politie achtergelaten. Betrokkene man en dochter hebben zich niet aangeboden bij de politie. Zij kunnen zich nog steeds aanbieden om samen met betrokkene verwijderd te worden. Zij hebben steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbieden kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder man en dochter door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr 61.377 van 12.05.2011)

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend of aangetekend werden verstuurd op 26.11.2007, 26.05.2011 en 04.04.2013.

*Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
(...)"*

1.14. Op 1 december 2015 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor vier jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 182 746.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoekster zich met haar beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt zij een manifeste beoordelingsfout op.

Zij laat gelden dat niet kan verwacht worden dat haar gezin naar Armenië, naar de Russische federatie of naar Azerbeidzjan terugkeert en dat als zij gerepatriëerd wordt er een “*definitieve schending van de gezinscel (is)*”. Verder betoogt zij dat zij overeenkomstig de Russische verblijfswetgeving geen verblijfstitel kan bekomen die haar zou toelaten om gedurende meer dan drie maanden in de Russische federatie te verblijven, aangezien zij op het ‘propiska-systeem’ dreigt te stuiten. Zij verwijst hierbij naar verschillende Mensenrechtenrapporten over de Russische verblijfswetgeving en de manier waarop de politie van Moskou omgaat met niet-geregistreerde vreemdelingen. Voorts voert de verzoekster aan dat in de bestreden beslissing nergens afdoende gemotiveerd wordt waarom haar verblijf in België, haar specifieke situatie en haar duurzame sociale bindingen in België geen rechtvaardiging uitmaken van het niet naleven van de bevelen om het grondgebied te verlaten en merkt zij op dat de motivering gestoeld is op een onjuiste feitenvaststelling. Ten slotte wijst de verzoekster er op dat zij onmogelijk kan aanzien worden als een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, nu zij zich gedurende haar verblijf in België nooit schuldig heeft gemaakt aan enige strafbare gedraging of in aanmerking is gekomen met gerechtelijke en/of politionele overheden.

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betoogt dat van het gezin niet verwacht kan worden terug te keren naar Armenië, de Russische Federatie of naar Azerbeidzjan. Ze zou er geen verblijfstitel kunnen bekomen die haar zou toelaten op legale wijze gedurende meer dan drie maanden in de Russische Federatie te verblijven. Zij meent dat er niet werd gemotiveerd waarom de duurzame sociale bindingen in België geen rechtvaardiging kunnen uitmaken van het feit dat geen gevolg werd gegeven aan vorige bevelen om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist geen gevolg gegeven te hebben aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij toont niet aan dat haar bindingen in België haar zouden vrijstellen van een wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster geeft zelf aan de Armeense nationaliteit te hebben. Haar verwijzing naar de situatie in Moskou is niet relevant. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij op 13 november 2009 een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hierbij gaf zij aan de naam M. Y. (...), geboren te Armenië op 05.10.1959, te dragen en van Armeense nationaliteit te zijn, wat ook bleek uit het bijgevoegde identiteitsdocument. Die aanvraag om machtiging tot verblijf werd ongegrond verklaard. Ook in het verleden werd er reeds door de Armeense autoriteiten een akkoord verleend tot de afgifte van een laissez-passer (zie bijlage).

Verzoekster gaat er met haar betoog aan voorbij dat in de bestreden beslissing een zeer uitvoerig overzicht werd gegeven van alle procedures die door haar werden ingeleid. De verwerende partij heeft geenszins de plicht om de motivering van de beslissingen, die genomen werden naar aanleiding van de

aanvragen om machtiging tot verblijf, opnieuw op te nemen in de thans bestreden beslissing. M.b.t. integratie en medische argumenten werd reeds afdoende gemotiveerd in de vorige beslissingen. Bovendien dient het hele gezin het grondgebied te verlaten gelet op het illegaal verblijf, waardoor een schending van artikel 8 EVRM geenszins kan worden weerhouden. Verzoekster toont niet aan over andere sociale relaties te beschikken die van die aard zijn dat ze vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Waar zij stelt geen gevaar te vormen voor de openbare orde, werd hieromtrent gemotiveerd in de beslissing waarbij een inreisverbod werd opgelegd van 4 jaar (die thans niet het voorwerp uitmaakt van de vordering) en waarin als volgt werd geoordeeld:

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 3° van de wet van 15.12.1980, een inreisverbod van vier jaar opgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 4 december 2015, bij arrest nr. 157.674, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en oordeelde onder meer dat het betoog omtrent de verblijfstitel in Rusland feitelijke grondslag mist daar zij blijkens de bestreden beslissing niet zal worden gerepatrieerd naar Rusland, maar wel naar Armenië. Verder stelde de Raad dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen werd op het feit dat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum, dat haar asielaanvraag definitief werd verworpen en dat de aanvragen om machtiging tot verblijf negatief werden afgesloten. De Raad vervolgde dat een verwijzing naar voormelde beslissingen in de bestreden beslissing volstaan om aan te tonen dat er geen rechtvaardiging is aanvaard voor het niet naleven van de bevelen.

Met haar betoog toont verzoekster geen schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het eerste middel is niet ernstig.”

4.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Voor zover het middel geput is uit een schending van de Vreemdelingenwet, zonder dat een bepaling uit deze wet wordt aangeduid, is het niet van aard dat het tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, vermits geen schending van een rechtsregel of rechtsprincipe wordt aangevoerd. De verzoekster zet bovendien nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten nu zij zonder een geldig visum op het Schengengrondgebied verblijft en dat haar geen termijn wordt gegeven om vrijwillig het grondgebied te verlaten omdat zij “*geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend of aangekend werden verstuurd op 26.11.2007, 26.05.2011 en 04.04.2013*”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op

basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekster betoogt weliswaar dat in de bestreden beslissing nergens afdoende gemotiveerd wordt waarom haar verblijf in België, haar specifieke situatie en haar duurzame sociale bindingen in België geen rechtvaardiging uitmaken van het niet naleven van de bevelen, doch zij betwist niet dat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum, dat zij een asielaanvraag heeft ingediend die definitief werd verworpen op 30 augustus 2007, dat zij tot vier maal toe een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen heeft ingediend die telkens na grondig onderzoek negatief werden afgesloten, dat zij bovendien tot vier maal toe een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen heeft ingediend die telkens na grondig onderzoek negatief werden afgesloten, en dat al deze beslissingen haar ter kennis werden gebracht. Zij is aldus wel degelijk op de hoogte waarom haar verblijf in België, haar specifieke situatie en haar duurzame sociale bindingen geen rechtvaardiging uitmaken van het niet naleven van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. In de thans bestreden beslissing wordt naar de voornoemde beslissingen inzake de asielaanvraag en de regularisatieaanvragen verwezen. Dit volstaat om aan te tonen dat er geen rechtvaardiging is aanvaard voor het niet naleven van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster kan voorts niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep of gestandaardiseerd is. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Vooreerst wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de verzoekster wordt teruggeleid naar Armenië. Zij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat niet kan verwacht worden dat haar gezin naar de Russische federatie of naar Azerbeidzjan terugkeert. Het betoog van de verzoekster inzake de onmogelijkheid om een verblijfstitel te bekomen in de Russische federatie, inzake het propiska-systeem en inzake de manier waarop de politie van Moskou omgaat met niet geregistreerde vreemdelingen, mist dan ook feitelijke grondslag.

De verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij meent dat niet kan verwacht worden dat haar gezin terugkeert naar Armenië aangezien zij en haar gezin niet kunnen aantonen over een

verblijfsmachtiging te beschikken en zij niet betwist op het Schengengrondgebied te verblijven zonder een geldig visum.

Voor zover de verzoekster betoogt dat er een “*definitieve schending van de gezinscel (is)*” indien zij naar Armenië gerepatriëerd wordt, gaat zij voorbij aan wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name: “*Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd door de politie van Tongeren gevraagd waar betrokkene man S. V. (...) en (meerderjarige) dochter S. H. (...) op dat moment was. Uit het administratief dossier blijkt dat er geen enkele medewerking werd getoond. De politie van Tongeren heeft meermaals getracht telefonisch contact met betrokkene man en dochter te verkrijgen. Zelfs berichten in de voicemail van haar man en dochter werden door de politie achtergelaten. Betrokkene man en dochter hebben zich niet aangeboden bij de politie. Zij kunnen zich nog steeds aanbieden om samen met betrokkene verwijderd te worden. Zij hebben steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbieden kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder man en dochter door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr 61.377 van 12.05.2011)*”. Uit deze motivering blijkt dat het door toedoen van de echtgenoot en de dochter van de verzoekster is dat zij in geval van een terugkeer van de verzoekster naar Armenië van elkaar zouden worden gescheiden. De echtgenoot en de dochter van de verzoekster dienen immers eveneens het land te verlaten maar weigeren gebruik te maken van de mogelijkheid om samen met de verzoekster terug te keren naar het land van herkomst. Nu de verzoekster nalaat om deze concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, toont zij geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover de verzoekster aanvoert dat zij geen gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat het feit dat haar dochter op 18 november naar een lezing van de Staatssecretaris is gekomen, aldaar enkele vragen heeft gesteld en daarna tot middernacht werd vastgehouden ook niet als een schending van de openbare orde kan worden beschouwd, mist het middel feitelijke grondslag. Nergens in de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat de verzoekster om reden van een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid wordt teruggedleid. Evenmin wordt haar dochter verweten de openbare orde te hebben geschonden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

4.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en verder van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt een kennelijke beoordelingsfout opgeworpen.

In een eerste onderdeel van dit middel laat zij gelden dat artikel 13 van het EVRM wordt geschonden nu zij zich “*niet in rechte (kan) voorzien maar enkel in UDN of voorlopige maatregelen (kan) verzoeken*” aangezien er “*geen beslissing genomen (werd) tegen een eerder rechtsmiddel tegen een eerder bevel om het grondgebied te verlaten*”. Zij meent dat indien haar aanvraag in UDN zou worden afgewezen wegens het niet vervullen van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, het herhaald aspect van een bevel, geen ernstige middelen of niet diligente indiening, zij eigenlijk geen afdoend rechtsmiddel heeft.

In een tweede onderdeel van dit middel laat de verzoekster gelden dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden omdat zij door de vrijheidsberoving en repatriëring wordt ‘ontruk’ uit het gezinsleven dat zij wenst te hebben met haar echtgenoot en dochter die in België verblijven.

In een derde onderdeel van dit middel laat de verzoekster gelden dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden omdat geen rekening is gehouden met de objectieve slechte situatie in Armenië en het feit dat haar echtgenoot daar niet kan wonen, wat volgens haar een vernederende situatie uitmaakt.

In een vierde onderdeel van dit middel laat de verzoekster gelden dat artikel 6 van het EVRM wordt geschonden omdat de uitoefening van het recht op gezinsleven onmogelijk wordt gemaakt door de bestreden beslissing.

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 3, 6, 8 en 13 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de et van 29, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het recht op een gezinsleven geenszins geschonden werd nu het hele gezin illegaal op het grondgebied verblijft. Hiervan werd bovendien expliciet melding gemaakt in de bestreden beslissing, die omtrent artikel 8 EVRM het volgende heeft gemotiveerd:

“Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd door de politie van Tongeren gevraagd waar betrokkene man S. V. (...) en (meerderjarige) dochter S. H. (...) op dat moment was. Uit het administratief dossier blijkt dat er geen enkele medewerking werd getoond. De politie van Tongeren heeft meermaals getracht telefonisch contact met betrokkene man en dochter te verkrijgen. Zelfs berichten in de voicemail van haar man en dochter werden door de politie achter gelaten. Betrokkene man en dochter hebben zich niet aangeboden bij de politie. Zij kunnen zich nog steeds aanbieden om samen met betrokkene verwijderd te worden. Zij hebben steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder man en dochter door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).”

Verzoekster betwist niet dat er geen medewerking werd verleend m.b.t. het contacteren van haar man en dochter. Zij betwist evenmin dat zij steeds de mogelijkheid hebben om zich ook aan te bieden en samen met verzoekster terug te keren naar het herkomstland. Van verwerende partij kan niet verweten worden geen afweging te hebben gemaakt omtrent artikel 8 EVRM bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

De Raad stelde in het arrest met nr. 157.674 dat verzoeksters echtgenoot en dochter de mogelijkheid hebben om zich aan te bieden en samen terug te keren naar het land van herkomst.

M.b.t. artikel 13 EVRM werd in de beslissing gemotiveerd dat de ingediende beroepen geen schorsende werking hebben. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt.

M.b.t. artikel 3 EVRM werd er tevens een motivering voorzien in de bestreden beslissing. Het loutere betoog van verzoekster, dat er geen rekening gehouden werd met de objectieve situatie “aldaar”, zonder een begin van bewijs te leveren van een schending, volstaat niet om een schending van voormelde hogere rechtsnorm te weerhouden.

Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 6 EVRM.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

4.2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in het tweede middel van het verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 62 e.v. van de Vreemdelingenwet en

het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.2.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Voor zover de verzoekster in het tweede onderdeel van het tweede middel betoogt dat deze bepaling wordt geschonden omdat zij door de vrijheidsberoving en repatriëring wordt ‘uitgerukt’ uit het gezinsleven dat zij wenst te hebben met haar echtgenoot en dochter, kan opnieuw worden verwezen naar de hierboven, onder punt 4.1.3.3., aangehaalde motieven van de bestreden beslissing daaromtrent en het gegeven dat de verzoekster niet betwist dat ook haar echtgenoot en dochter het land dienen te verlaten en dat zij geen medewerking hebben verleend, hoewel zij de mogelijkheid hebben gehad om zich aan te bieden en samen met de verzoekster terug te keren naar hun land van herkomst. Aldus is een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM niet het gevolg van de bestreden beslissing maar van de houding van de echtgenoot en de dochter van de verzoekster.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wanneer de verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient zij een begin van bewijs, met name concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aan te brengen van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van deze bepaling (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) of dient zij, wanneer zij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, aan te tonen dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Te dezen beperkt de verzoekster zich in het derde onderdeel van het tweede middel evenwel tot de loutere bewering als zou haar echtgenoot niet in Armenië kunnen verblijven en tot een verwijzing naar de slechte situatie in Armenië, zonder evenwel een begin van bewijs aan te brengen waarmee zij haar beweringen kan ondersteunen.

Aldus maakt de verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

4.2.3.4. De schending van artikel 6 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat de uitoefening van het gezinsleven van de verzoekster niet onmogelijk wordt gemaakt door de bestreden beslissing maar wel door de houding van de echtgenoot en de dochter van de verzoekster, die weigeren enige medewerking te verlenen en gebruik te maken van de mogelijkheid om samen met de verzoekster terug te keren naar hun land van herkomst. Het vierde onderdeel van het tweede middel is dan ook, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.3.5. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekster de schending in van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van deze bepalingen van het EVRM inhoudt.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat een rechtsmiddel, opdat het zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar moet zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292). *In casu* toont de verzoekster niet aan dat zij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel heeft kunnen beschikken. De vereiste van een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel betekent immers niet dat de bestreden beslissing *ipso facto* dient te worden geschorst, zonder dat door de wetgever vereist mag worden dat een ernstig middel, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en hoogdringendheid dient te worden aangetoond. Overigens komt het betoog van de verzoekster neer op een kritiek op de Vreemdelingenwet en behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om hierover uitspraak te doen. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op correcte wijze werd toegepast.

Aldus toont de verzoekster een schending van artikel 13 van het EVRM niet aan.

4.2.3.6. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN